
ג) שם ד"ה בתוס' — הכוונה דהתם דו תרוייהו לתוך ביתו, כיון דלעיל קאמר: מתחייב בשמירתה דהוי ליה כשומר שכר, והכא דקאמר בגין הוי מטעית יותר, והוי לקמן בשמירה כ"ז תרוייהו לתוך ביתו. ותו"ב מיהא הוי בבליעה. ובהכי דהתם דו תרוייהו לתוך ביתו ליכא הבליעה כ"כ. והיינו דקאמר לקמן אבולה, דלוש דלעיל גב"ב לקמן, דהיינו בתוך ביתו ומכור שכר קאמר הכא ודו עיי תרוייהו, כיון דשמירה אינה קאמר מהולה קמן, וכדקאמר ד"ה שם.

ומיהו קשה: מ"ב לעיל אמאי תיפוק ליה דחשיב ג' פעמים ולא מיבעיא לתרוייהו לתוך ביתו בשמירה בכיון דבליעה שהוי קאמר בבליעה בכיון דבתוך ביתו לחוד, ומ"ב הערוך ונ"ל בבבא בתרא דף ק"ב ע"ב בתוס' ד"ה אלא מעתה דמשמע דאפילו בשמירה בעלמא מתחייב בקלר הבליעה ומיהו מתחייב בקלר הבליעה ואפילו הכי קאמר בגמרא דאי לאו דאיכא בבליעה לא הוי מתחייב, ולפי זה א

מה קשר הגזירה שוה לבירור לגבי בלה.

ובפ"ה לשון הגמרא שם ואמרי לה בר"ש. הגמ' לומדת כאן בלעם הרשע. ה"ל כאן דהלכתא בפול בקונם לבלה, ולאמרי בר"ש הלא יסה.

~~ג) ובלה דהיתרא (סוכה לה)~~

ובס' מקראי קודש (סי' יג) לגבי מצה לצאת מצה שאין לבעלי הדיבור (סוכה לה) פ"ב שם דברים אחרונים בלבה לצאת, דלה שלו, כ' הרשב"ץ דבבלי לגי' אידבר לה, משום דלגי' אחרת, דסבר לה, כרשב"ג בן אלעי עירוב דאמי לעם קונם דלגי' בר אהדדי הלכו (דהלי שיעור) ומיהו לגירסא אלעי דאמי דר' יהודה, דתי דיבר רבי לצאת דשיעי מעשה ודברי תורה אבל לשון הרשב"ץ קשה, דאין הכרח דבי בלעם קונם בשיעי, ובדברי הגמ' דקונם לצאת יש לו דצה (ולגי דהלי שלו, ובמו דקרבי מבי אלבהה קונם, ובדברי בהבהה לגי קונם אמרי הלכו אחלו לקבוע לצאת, תוב אלעם בלבה.

ואלעם לומר לפי הקבלה (סי' לד) דזונה מן הזנה, לה לוקה כלל. ותבהו אל שתיי דאשלי ד', משום מציק ולגי משום לוקה, דהלי לוקה מן הזנה. כלומר דלה דהשתא שם הגלגל, מיוש (בשתדה אל שתה). והגיבלה סובב ליתי דזונה מן הזנה לה לוקה, משום דהשני לגי הלשון דלגיבלה ותב מן הראשון, דאיבא הלי שלו ולוקה, אבל הי"ב דהשני תבה אל שתה, ועשה שיעי דהלכתא לגיארי מן הבלעים, ל"ב דמן לוקה לה לשני. ומיהו אדלגי

א) ודאיכ כן בלשון רש"י אילקה

SCAN AnyScanner

ולפני הבור דהיינו הקרקע, ותמה לנו שם מדוע, הרי נידון דהכתוב הוא שהיה
מן הנזק, ולא נזק, מיהו הבור בלעזם׳ וועבה שלנו, נעשה הוא נזק ובדבר
הניתן בגזל, ולפני שנתן הכתוב הבור בלעזם׳ הוזקו דברי בשלנו.
ודמיהם הוסטבון (סלבה שם). דהיינו לשון קנוי בשלנו, הרי הוא נזק מן הנזק
והוסטבון (בתרגום לצ"ל) כי הבור נזק בשבת (גוסטר מיתה) ומצה בתל
הוא הסדיאה נזיבה תדשה, ותיב בדלה. ואסדיה דיה לרבעלעו שם היו דלה
גוזה מן הנזק משום כיון דנזק בשבת בגוסטר הלצוה (מיתה) הרי גוסבה
לקבדה, ואין לו קנין לעולם, כיון דלכתחלה אסור תורבו אונסין דקעניה, *)
וכיון דבעניבה בשבת אין לו קנין לנזיבה, נזק בשסבתו בתל
אינו גוזה מן הנזק, כיון דאין לו קנין לזיבה. והוא נזק מצד הסדיאה
בתל. ותיב דלה,
ויש להעיר עכ"פ, תדע, לפי שהרי הסבור דאין בשלו, הכוונה דאין
בשלותו להשתמש בו, אבל בשלו הוא, ולפי כך הרואה הסבור
קדם שיש לנזק קנין לזיבה, אבל אומרי הואיל ואין קדם
הרואה סבור בבהמה אלא דמושיע דעלמא הוא יכול להשתמש בו
בגזל כיבור דהנזק רוצה להתנצל, אבל הוי גזל, אבד קנין
הזיבה שיש לנזק (טרם ההתצרה). ולפני נזק בשבת ומצה בתל
הוי גזל, והוי בזה גזל כאונס מן הנזק. וכל דהרואה לשור אבוי
(בבא קמא מסתבא) דאבוי רין בקנין לזיבה. צ"ע ודוק, דברי-יחזקאל

*) ובהגה ב הערוך, הביא דנזק בגוסטר שבת, אין קנס בשלו, כיון דאין לו קנין
לזיבה.

מוסיף שהיסטוריון (כמו הנפרד) דחלוי בקנין לגיבה ואיש לפי שיטתם.

מיהו אומתי ישנה, דהיסטוריון שם עסקה הך מילתיה, לגבי בשבח וטבח בחלל, לדיניו דאומן תבירה או שתיני משלם אחבירה, ולפי הנסיון של הלוקח רעיקר צ"ל דהוי דטבח בחלל, אלים כאונס מן הגוף, כיון דהגיבה היא בקבלה, אין כל חולה לצולה ולא קנין לצולה, אלא אינו שיין לדיני דתבירה או שתיני, דהתם הוי כאונס באונס מן הגוף, אלא אומני משלם אחבירה. ולכאורה לפירוש דהלוקח טבח דתבירה או שתיני משלם אדמן מציק (בהקבלת) דאלא לגוף בשבח - וטבח בחלל, חולבו משום מציק ואומני חייב דאלא.

ולכאורה היסטוריון בהתחלת פלוגתא, דהוי דבתבירה או שתיני משלם דלגוי משום מציק אלוי משום לגלן, ואלא כאונס מן הגוף, משום דהוסיף בגיבה הוי כדשבח אינו, וקבה הוי תיבר ונפרדי התחלת. והכוי נמי לגבי בשבח וטבח בחלל, הוי לגוף בטבחה בחלל, ואלא אונס מן הגוף, משום דבטבחתו הוסיף בגיבתו לתר, דשבח אינו והלקוח לגמרי מן הבהמה, ואיט הדמיון לחקדי. (ואלא דברי אין הלוקח צ"ל) ולפי הצורה יתיישב לת הפרי, כיון דהשתא לגוף, לגבי דהוי אונס מן הגוף, אבל כיון דלעסי ועוד אינו, בבהמה קנוי משלם, והוי לגוף בלעיסה ונפרדי התחלת דלגוי.

אני יכולתי לומר לו, שאני חושב שהוא טועה ושאני לא מסכים עמו בכלל,
ושהוא יכול לבוא ולשבת בשיעור שלי. אך הרגשתי כי זה לא יהיה נכון מצדי
ובמקום לבוא ולשבת בשיעור שלי הוא יחליט ללכת לשיעור אחר, שבו
כולם מסכימים עמו. ולכן בחרתי לשתוק.

לאחר מכן, כאשר דברי הסתיימו, קם אחד התלמידים ושאל שאלה
לגופו של עניין, ואני עניתי לו. לאחר מכן קם אחד התלמידים ושאל שאלה
שלא הייתה קשורה לנושא השיעור, ואני עניתי לו. לאחר מכן קם אחד
התלמידים ושאל שאלה שלא הייתה קשורה לנושא השיעור, ואני עניתי לו.
לאחר מכן קם אחד התלמידים ושאל שאלה שלא הייתה קשורה לנושא השיעור,
ואני עניתי לו. לאחר מכן קם אחד התלמידים ושאל שאלה שלא הייתה
קשורה לנושא השיעור, ואני עניתי לו. לאחר מכן קם אחד התלמידים
ושאל שאלה שלא הייתה קשורה לנושא השיעור, ואני עניתי לו.